

RETTENS DOM (Femte Afdeling)
10. maj 1994

Sag T-512/93

**Jacobus Stempels
mod
Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber**

»Tjenestemænd – ansøgning om forhåndstilladelse – ikke indgivet –
lægeudgifter – godtgørelse – udelukket«

Fuldstændig gengivelse på fransk . . . . . II - 437

Angående: Påstand om annullation af Kommissionens afgørelse om afvisning af
sagsøgerens klage over, at visse udgifter til indoperering af tandpro-
tese ikke blev godtgjort.

Udfald: Frifindelse.

Resumé af dom

Ved en skrivelse af 25. oktober 1989 tilsendte sagsøgerens læge Kommissionen
nogle oplysninger om udgifter til behandling af sagsøgeren ved indoperering af
tandproteser. Senere tilsendte sagsøgeren Kommissionen en regning for lægehonorar

af 14. oktober 1990 for en forberedende behandling til indoperering af tandproteser, som Kommissionen indvilgede i at godtgøre.

Den 19. oktober 1990 traf forvaltningskomitéen for den fælles sygesikringsordning ved De Europæiske Fællesskabers institutioner beslutning om, at der fra den 1. januar 1991 ikke længere skulle ydes godtgørelse af udgifter til indoperering af tandproteser. Denne principbeslutning blev ikke offentliggjort.

Den 15. august 1991 gennemgik sagsøgeren en eksplantation, hvortil han fik godtgjort udgiften den 27. februar 1992. Et overslag over udgifter til indoperering af nye tandproteser blev tilsendt Kommissionen den 20. december 1991.

Den 29. november 1992 indgav sagsøgeren ansøgning om godtgørelse af udgifter til en indoperering af tandproteser, som var blevet foretaget den 31. marts 1992. Den 9. december 1992 meddelte Kommissionen sagsøgeren, at den ikke havde modtaget noget overslag over udgifterne, og at indoperering af tandproteser ikke længere kunne godtgøres efter den 1. januar 1991. Sagsøgeren tilsendte på et senere tidspunkt Kommissionen en kopi af overslaget over udgifterne.

I januar 1993 tilsendte Kommissionen sagsøgeren en opgørelse, hvoraf fremgik, at et beløb på 8 416,30 SFR for udgifter til indoperering af sagsøgerens tandproteser ikke kunne godtgøres, og en skrivelse, hvori Kommissionen bl.a. præciserede, at den rådgivende læge havde afgivet en udtalelse, hvorved han *undtagelsesvis* gav samtykke til godtgørelse af udgifterne til en fast protese, selv om der ikke forinden var indgivet noget overslag herover.

Realiteten

1. *Anbringendet om, at principbeslutningen af 19. oktober 1990 er i strid med vedtægtens artikel 72 og med proportionalitetsprincippet*

Herom bemærkede Retten, at sagsøgeren ikke havde opnået forhåndstilladelse til godtgørelse af udgifterne til indoperering af nye proteser og ikke havde forhørt sig nærmere om resultatet af sin ansøgning, selv om han burde vide, at hans klage måtte

anses for stiltiende afvist efter udløbet af firemånedersfristen i vedtægtens artikel 90, stk. 1, når han ikke havde modtaget noget udtrykkeligt svar fra Kommissionen på sin ansøgning om godkendelse af udgifterne. Som følge heraf kunne sagsøgeren ikke med rette kritisere Kommissionen for at have afslået at godtgøre ham udgifterne til de nævnte operationer, eftersom godtgørelse er betinget af, at der ansøges om forhåndstilladelse (præmis 24 og 25).

Retten fandt ikke, at sagsøgeren med føje kunne hævde, at det på grund af den trufne principbeslutning under alle forhold var overflødigt, at han ansøgte om forhåndstilladelse. Denne beslutning havde nemlig højst karakter af en intern instruks, som kodificerer Kommissionens administrative praksis, men som kan fraviges af Kommissionen efter sagens omstændigheder. Sagsøgeren burde derfor have ansøgt om forhåndstilladelse og have forhørt sig om resultatet heraf for at blive klar over, om Kommissionen i hans tilfælde ville holde sig til sin interne instruks eller måtte finde, at der var særlige grunde til at fravige instruksen. Såfremt han var uenig i afgørelsen om den ansøgte forhåndstilladelse, kunne han have anfægtet den efter reglerne i vedtægtens artikel 90 og 91 (præmis 26).

2. Anbringendet om tilsidesættelse af sagsøgerens berettigede forventning om ret til godtgørelse af udgifter til proteser

Retten forkastede dette anbringende med den begrundelse, at det eneste dokument, som kunne give Kommissionen anledning til at tro, at sagsøgeren ville lade indoperere tandproteser, var lægehonoraret af 14. oktober 1990, og at godtgørelsen af dette honorar ikke kunne give sagsøgeren nogen berettiget forventning om at få godtgjort de egentlige tandproteser (præmis 38).

Så længe der ikke var indhentet forhåndstilladelse til godtgørelse af udgifterne til operationen foretaget den 31. marts 1992, kunne oplysningerne af 25. oktober 1989 om udgifterne ved lægebehandling og godtgørelsen af 27. februar 1992 af udgifter for operationen foretaget den 15. august 1991, som ikke har nogen forbindelse med den i sagen omtvistede ansøgning om godtgørelse, i øvrigt ikke give sagsøgeren nogen berettiget forventning om, at denne sidste operation var blevet stiltiende godkendt og ville blive godtgjort (præmis 39).

Heller ikke den omstændighed, at Kommissionen, uden at være forpligtet hertil, godtgjorde udgifter til indoperering af visse andre faste proteser end de i sagen omhandlede, kunne give sagsøgeren nogen berettiget forventning om at få godtgjort de udgifter, som var forbundet med indopereringen af de i sagen omhandlede tandproteser (præmis 41).

3. Anbringendet om tilsidesættelse af bistandspligten

Retten bemærkede, at under hensyn til sagsøgerens anbringende om, at Kommissionen havde tilsidesat sin bistandspligt ved at udvise ringe forståelse for sagsøgerens synspunkter, måtte dette anbringende forstås som et krav fra sagsøgeren om lempelighed (clementia). Retten fandt imidlertid ikke, at det falder inden for dens kompetence, selv ikke som led i sin fulde prøvelsesret i tvister vedrørende pengebeløb, at give Kommissionen pålæg om at udvise lempelighed, ligesom den heller ikke selv bør udvise lempelighed i strid med gældende regler (clementia contra legem) (præmis 45 og 46).

Konklusion:

Sagsøgte frifindes.